

О. В. Ламонова

Радько Катерина Володимирівна

РАДЬКО Катерина Володимирівна (08. 11. 1974, м. Коростень Житомирської обл.) — графік. Дочка В. Радька й Н. Трегубової, онука [Миколи](#) та [Валентини Трегубових](#). Премія імені М. Дерегуса (2005). 3-я премія 3-ї (2003) та лауреат 9-ї (2024) Всеукраїнських трієнале графіки. Диплом 1-го (2010) та 3-го (2024) ступенів в галузі естампу 5-ї та 11-ї Всеукраїнських виставок-конкурсів імені Г. Якутовича (усі — Київ). Членкиня НСХУ (2002). Закінчила Національну академію образотворчого мистецтва та архітектури (Київ, 1998; викладач [Г. Галинська](#)), асистентуру-стажування при ній (2001; керівники *Г. Якутович*, *Г. Галинська*). Стажувалася в Ляйпцизькій вищій школі мистецтва книги та графіки (Німеччина, 1999), Fundacion Valparaiso (м. Альмерія, Іспанія, 2005), Site des Arts (Париж, 2007), мистецькому центрі «КУВА» (2022; м. Саарбрюккен, Німеччина). Працювала викладачем графіки й рисунку Київської дитячої АМ (2003—07); викладачем кафедри графічного дизайну Київського інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну (2007—13); від 2018 — викладач, від 2020 — старший викладач кафедри дизайну Київського університету імені Б. Грінченка. Як ілюстратор співпрацювала з дитячими журналами «Соняшник» (1994—99) і «Барвінок» (2001—02), видавництвами «Преса України» (2009) та «Веселка» (2023). Авторка ілюстрацій до книжок «Лускунчик і Мишачий король» (1994), «Життєва філософія кота Мура» (2000) та «Дон Жуан» (2003, 2009, 2011) Е. Гоффманна, комедії «Міщанин-шляхтич» Ж.-Б. Мольєра (1996), «Перший закон дружби» Л. Полтави (2023), художнього оформлення (серії офортів) вірша «Опис Києва» Ф. Прокоповича (1998, премія Фонду сприяння розвитку мистецтв України; усі — Київ).

Фотоілюстрації

Основні твори

«Косівський кріль» (1996), «Архістратиг Михаїл» (1998), «І я був в Аркадії» (2000), «Полювання дикого вепра», «Привид», «Прогулянка у пралісі», «Кіт Мурр», «Привид» (усі — 2001), «Дон Жуан» (2004), «Diva» (2009), «Прогулянка співвітчизниці Версальським парком» (2017); серії — «Чоловіки з села Межирич», «Прогулянка в пралісі» (обидві — 2001, офорти), «Шеврони на квітах» (2014), «Приховані знаки» (2024).

Рекомендована література

1. Лагутенко О. Графіка на межі століть: Альбом. К., 2002;
2. Липа Е. Графіка вне графика // Понедельник. 2003, 24 фев.;
3. Ламонова О. Сім гравюр Катерини Радько // Київ. 2006. № 6;
4. Її ж. Про «Лускунчика» Катерини Радько // Наука і суспільство. 2018. № 11—12;
5. Її ж. Графічний театр Катерини Радько // Студії мистецтвознавчі. 2019. Ч. 2;
6. Її ж. Гофманіада Катерини Радько // Зб. наук. пр. пам'яті докторки мистецтвознавства Валентини Рубан. К., 2019;
7. Її ж. Недобудований Версаль і закоханий Журден // Наука і суспільство. 2020. № 1—2;
8. Її ж. Дві таємничі історії від Катерини Радько // Там само. 2022. № 4;
9. Її ж. Версальські тіні Катерини Радько // Там само. 2024. № 4.

Бібліографічний опис:

Радько Катерина Володимирівна / О. В. Ламонова// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-885052>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).